

Lapsega kooli

September on muutuste aeg. Neile peredele, kus lapsed kooliteed astuvad, tähendab see päris kindlasti rahuliku suveaja lõppu. Eriti, kui kõik algab algusest ehk siis, kui kodus on esimese klassi laps.

Kui seni väikeseks peetud mudilane äkki kooli läheb, satuvad vanemad tavaliselt paanikasse: kas me oleme ikka teda kooliks piisavalt ette valmistanud. Enamasti ei ole.

Mitte selles pole asi, et pesamuna ei oska piisavalt soravalt lugeda ja kümne piires arvutada. Hoopis hullem on, et ta ei tunne kooli ennast. Kas vahetunnis ikka tohib joosta? Kes see klassijuhataja on?

Mis asi on loodusõpetus? Kuidas ma tean, et tunnid on lõppenud? Kas te ikka tulete mulle vastu? Ega ma ometi kooli hiljaks jää? Kas kõik asjad on ranitsas? Kas ma ikka oskan kõike, mida tarvis? Küsimusi on rohkemgi. Enamasti leitakse õpetaja ja ema-isa abiga neile siiski vastus.

Muret teeb see, et laps nii hirmsasti muretseb. Üleminek seni nii muretulult elult kohustuste- ja tegemisterohkesse aega tundub liiga järsk olevat. Aga midagi pole teha – tuleb harjuda.

Igasugune elumuutus tähendab väljakujunenud stereotüüpide murdmist. Enam ei saa õhtul kaua väljas mängida – tuleb tulla tuppa kriipse vedama ja luuletust pähe õppima. Vanemadki peavad osa mõnusest teleri vaatamisest ajast koos lapsega kirjutuslaua taga veetma.

Mitte ei saa aru, miks peavad koolitunnid nii vara algama. Kui suurel osal vanematest algab tööpäev kell üheksa, siis pisipõnnid peavad enamasti tunni võrra varem koolimaja uksest sisse astuma.

Ja katsu sa hilineda – kohe on riidehoiu uks kinni. Siis peab väikese

Koolitee

**Sirje Niitra,
toimetaja**

südame põksudes, kas valvama pandud suured poisid korrarikkuja avastavad või mitte, välisjalatsites klassi lippama.

"Ema, ma sain täna punase!" hõikab tütar juba ukselt vastu. Punase kujundi juurde on kirjutatud "väga tubli" ja see on sama mis hinne "5". See teeb ühtviisi meele rõõmsaks nii lapsel kui ka emal ja isal. Koguni Muki vaatab tunnustavalt.

Kui väikesed ebamugavused välja arvata, on koolis päris tore käia. Saab näiteks kodus vanemaid õdesid-vendi eksamineerida, kas nad ikka teavad, mis asi see tetraeeder on.

Ja vahetunnid on ju päris lõbusad. Pealegi lõpeb iga nädal ükskord ära: reede õhtul on juba palju kergem. Vaheajani on kuuldavasti küll veel hirmus palju päevi, aga küll seegi kord tuleb, kus ta pääseb.

Pisitasa lepib pere uue elurütmiga ja kõik läheb paika. Laps saab iga päevaga targemaks ja iseseisvamaks ning varsti ei pea vanemad enam tema pärast nõnda palju muretsema. Tegelikult ei lõpe muidugi vanemate mure oma laste pärast kunagi. Ka siis mitte, kui nad juba täiskasvanud on ja oma elu elavad.